

Angaaende selve Pressebureauet er der delte Meninger i den Kommissionsbetænkning, der er forelagt Rigsdagen, med Hensyn til, hvorledes dets Stilling skal være. Hidtil kender Offentligheden nærmest Pressebureauet som et Censurbureau. Det er den Funktion, det saa udmærket og effektivt har udført under det radikale Regimente med den demokratiske Form, der altid har udmærket dansk Radikalisme. Men hvorledes vil det blive i Fremtiden? Hidtil har vi mest kendt Misbrug, men hvilken Brug vil der blive gjort af det i Fremtiden? Det vides endnu ikke, det staar hen, og det bør i det Udvalg, der forhaabentlig bliver nedsat om denne Reform, nøje undersøges, hvordan Pressebureauet i Virkeligheden virker, hvilken Effektiviteten er, og om der ikke her kan spares betydeligt baade ude og hjemme. For det er jo ogsaa en betydelig Stab, der er herhjemme. Vi har Funktionarisme nok i alle mulige Etater; vi skulde nødig ogsaa have en Art Pressefunktionarisme.

Saaledes er Forholdet med Hensyn til Pressebureauet. Det Forslag, der foreligger om dets Stilling til Udenrigsministeriet henholdsvis fra Mindretallets og Flertallets Side, viser, at det neppe vil være uoverkommeligt at naa til Forstaaelse. Den ene Part, Flertallet, foreslaar, at Bureauet direkte skal henlægges under den handelspolitiske Afdeling som et Kontor under den, og den anden Part foreslaar, at det skal være en selvstændig Afdeling under Udenrigsministeriet, men saaledes, at Kontorchefen for det paa-gældende Pressebureau indtager en friere Stilling med direkte Rapport til Direktøren og til Udenrigsministeren selv. Det er i Virkeligheden altsaa et rent teknisk Spørgsmaal om Organisation indenfor Udenrigsministeriet, som der synes meget let at kunne opnaas Enighed om.

Et andet vigtigt Spørgsmaal i den foreslaaede Reform foruden Spørgsmaalet om Udvidelse af Personellet og Forøgelse af Lønningerne er det, som kaldes Fusionen i Tjenesten. Fusionen vil sige Sammensmeltning af den diplomatiske og den konsulære Tjeneste. Princippet har allerede i den bestaaende Ordning i Henhold til de Love, der er udfærdigede paa Grundlag af den udenrigsministerielle Kommissions Betænkning af 1906, været praktiseret i de lavere Grader indenfor Ministeriet. Nu er det Meningen at praktisere det op ogsaa i de højere Grader, dog ikke lige op til Toppen; man vil have, at Direktøren og

Gesandterne paa de øverste Poster skal være hævede over Fusionen.

Til Grund for Fusionen ligger en Tanke, som er almindelig anerkendt fra alle Sider, nemlig dette, at under de nuværende Verdensforhold er det de erhvervs-politiske Hensyn og Interesser, som er traadt i Forgrunden; Udenrigsøkonomien er blevet Politik. Denne Betragtning er selvfølgelig fuldkommen rigtig og maa indvirke paa Forholdet mellem Konsulats- og Diplomattjenesten. Men naar man gaar videre og hævder, at al Udenrigspolitik hviler paa Økonomi, tror jeg, man skyder over Maalet. Forholdet er det, at det økonomiske er traadt ind i det udenrigsk-politiske Omraade, at det udenrigsk-politiske Omraade er blevet meget større, meget betydeligere, end det nogen Sinde før har været. Forholdet er ikke det, at det udenrigsk-politiske Omraade er blevet formindsket, Forholdet er blot det, at det økonomiske er kommet op i den politiske Klasse. Dette maa nødvendigvis influere paa Tjenesten. Det er rigtigt at lade Embedsmændene i begge Tjenester, i begge Vaabenarter, om jeg saa maa sige, skifte, saaledes at de faar gensidigt Kendskab til hinandens Karriere; men det er ikke rigtigt at ville tro, at de to Tjenester er et og det samme, for det er de ikke, og det kan de aldrig blive. Den konsulære Tjeneste har et andet Felt end den diplomatiske, de løber parallelt og sideordnet, og i mange Tilfælde falder de sammen, men de dækker ikke hinanden, der er ikke Kongruens. Dette erkendes i Virkeligheden ogsaa, naar det hævdes, at Direktøren og de øverste Gesandter ikke skal kunne fusioneres med Konsulats-tjenesten.

Det er en almindelig Opfattelse, at Konsulerne skal være Pioner for Erhvervslivet, at de først og fremmest er Erhvervenes Pionerer. Jeg tror, at denne Opfattelse er en Smule skæv. I mange Tilfælde vil Konsulerne kunne være Pionerer for Erhvervslivet, men deres egentlige Opgave, det til Grund liggende, er, at de skal være Hjælpetropper for Erhvervene; de skal yde Hjælpen til Selvhjælp, som der staar i Kommissionens Betænkning, men det kommercielle Initiativ maa altid være hos det private Erhverv selv. Konsulerne er ikke principielt Handels-agenter, de er Hjælpere for Erhvervslivet, og der maa være en nøje Samvirken mellem Erhvervslivets Repræsentanter og Konsulats-tjenestens. Naar før Krigen Tyskland havde saa enorm Succes handelspolitisk, stadig skaffede sig større og større Omsæt-